

Arrest

nr. 174 383 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op maandag 11 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}), aan de verzoekster op 10 maart 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2008 dient de verzoekster, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 17 april 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 30 april 2009 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 30 707 van 27 augustus 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 21 november 2009 treedt de verzoekster in het huwelijk met F. B., die de Macedonische nationaliteit heeft en beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht in België.

1.3. De verzoekster dient op 17 maart 2010 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter).

1.4. De verzoekster dient op 11 augustus 2010 een tweede aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Diezelfde dag wordt zij in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15bis) en verkrijgt zij een attest van immatriculatie geldig tot 10 mei 2011. Op 26 mei 2011 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 12 mei 2012. Na een verzoek van 20 september 2012 om verlenging van de A-kaart, wordt op 16 oktober 2012 het tijdelijk verblijf van de verzoekster verlengd voor de duur van één jaar, namelijk tot 12 mei 2013.

1.5. Op 17 mei 2013 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) genomen. Bij arrest nr. 132 539 van 30 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot intrekking van verblijf en wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.6. Op 21 november 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 172 878 van 5 augustus 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.7. De verzoekster dient op 25 juni 2015 een derde aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Op 24 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), aan de verzoekster op 10 maart 2016 ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 25.06.2015 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(…)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene sedert 2009 getrouwd is met de heer B. F. (...), dat er 2 schoolgaande kinderen in het gezin aanwezig zijn, waarvan de jongste hier in België geboren is, ontslaat betrokkene niet van de verplichting om de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand te respecteren. Van zodra betrokkene kan bewijzen dat zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft, kan ze het gezin opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het feit dat de heer B. (...) full-time werkt om het gezin te onderhouden, dat de opvang en verzorging van de kinderen derhalve geheel op de schouders van verzoekster rust, dat haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van die kinderen evenals voor het draaiende houden van het huishouden van het gezin, verantwoordt niet dat zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand respecteert.

Ook andere gezinnen worden met dezelfde problemen geconfronteerd en dienen hiervoor een oplossing te vinden. Bovendien kan haar echtgenoot indien nodig beroep doen op kinderopvang. Het is niet zo dat betrokkene definitief of voor onbepaalde tijd het land moet verlaten. Zij dient zich echter tijdelijk te

verwijderen om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Niets weerhoudt betrokkene haar kinderen tijdelijk mee te nemen naar Macedonië om aldaar de 3 op de 6 maanden te respecteren.

Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene om de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand te respecteren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht en eerbiediging van het gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Van zodra betrokkene kan bewijzen dat zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden dat verzoekster zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen" Overeenkomstig de vaste rechtsspraak van de Raad van State dient bovendien benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993 nr. 42.039, RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekster benadrukt dat zij al sinds 2006 ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft ten gevolge waarvan zij sterke banden met België ontwikkeld heeft, alsook dat zij gedurende twee jaar (van 26.05.2011 tot 12.05.2013) legaal verblijf in België heeft gehad en dat zij tijdens die periode werkte en participeerde zij ook economisch in de maatschappij, vormen evenmin buitengewone omstandigheden. Trouwens betrokkene verbleef immers eerst 4 jaar illegaal op het Belgisch grondgebied vooraleer zij de eerst stappen ondernam zich in regel te stellen. Op 22.05.2013 werd haar een bevel betekend aan de hand van een bijlage 14ter omdat zij niet meer voldeed aan de voorwaarden vervat in art. 10 van de VW van 15.12.1980. Tegen dit bevel diende zij echter verzoek tot vernietiging in welke op 30.10.2014 verworpen werd. Vervolgens werd haar op 23.04.2015 nogmaals een bevel betekend aan de hand van een bijlage 13. Ook aan dit bevel verkiest betrokkene echter geen gevolg te geven en ging zij op 26.05.2015 in beroep tegen deze bijlage 13.

De aangehaalde omstandigheden, waarvoor ze zelf verantwoordelijk is, wendt ze nu aan als buitengewone omstandigheden. Deze redenering kan niet worden gevolgd. Betrokkene koos ervoor om in illegaal verblijf een gezinssituatie te creëren en dient de gevolgen van deze keuze te dragen. Het feit dat betrokkene illegaal op het grondgebied verblijft is het resultaat van haar eigen houding. Betrokkene kan van zodra zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maanden gerespecteerd heeft en eveneens aan alle voorwaarden zoals bepaald in art. 10 van de wet van 15.12.1980 voldoet, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dat wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin in België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Betrokkene kan van zodra zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft en eveneens aan alle voorwaarden zoals bepaald in art 10 van de wet van 15.12.1980 voldoet, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Betrokkene is niet verhinderd om tijdelijk naar haar land van herkomst terug te keren en de huidige beslissing betekent op geen enkele wijze dat de toekomst van betrokkene in Macedonië zou liggen in plaats van in België, wel dat de geijkte procedure dient te worden gevolgd volgens de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft artikel 12bis§7 van de wet het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen. Betrokkene kan tijdens haar tijdelijke afwezigheid contact houden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen (...)"

1.8. Op 24 februari 2016 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster deed een aanvraag op basis van artikel 10 en 12bis vreemdelingenwet op 25.6.2015. Dit is niet betwist. Het staat ook zo in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dateert van 24.2.2016, dit is ruim buiten de periode van zes maanden.

Eerste onderdeel,

Op 22.10.2016 zend de raadsman van verzoekster een brief aan verwerende partij met de melding dat verzoekster zich op 19.1.2016 had aangeboden op de DVZ Antwerpen om een beslissing in ontvangst te nemen, en dat er geen beslissing was.

In die brief wordt dan ook gesteld dat de termijn van zes maanden ruim overschreden werd en werd verzocht om verzoekster zo snel mogelijk in het bezit te stellen van een verblijfskaart.

In de bestreden beslissing die dateert van ruim een maand na vermelde brief van de raadsman van verzoekster wordt op geen enkele wijze met de inhoud van die brief rekening gehouden.

Reeds om die reden schendt de beslissing de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Artikel 12bis § 4 vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag wat de beslissingstermijn betreft, moet behandeld worden conform de bepalingen van §3, derde lid en vierde lid, en van §3bis van hetzelfde artikel.

In casu is §3, derde en vierde lid van toepassing. Deze artikels leggen een termijn van vijf maanden op. Deze termijn kan verlengd worden, maar in casu is er geen enkele melding aan verzoekster, en zelfs niet in de bestreden beslissing van enige verlenging van de termijn.

De beslissing is dus buiten de voorziene termijn genomen, en aan verzoekster diende het verblijfsrecht te worden toegeken.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat de voorliggende beslissing genomen is buiten de termijn van zes maanden voorzien bij artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat conform de artikel 12bis, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 26/1 van het Vreemdelingenbesluit de vervaltermijn van 6 maanden slechts van toepassing is voor zover de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, in welk geval de termijn begint te lopen vanaf de afgifte van de bijlage 15bis.

Artikel 12bis, §4 van de Vreemdelingenwet stelt:

“(…)”

Artikel 2 6/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“(..)”

Artikel 12bis, §3 van de Vreemdelingenwet waar artikel 12bis, §4 naar verwijst, stelt:

“(..)”

In casu is de vervaltermijn dan ook niet van toepassing.

Het eerste middel is onontvankelijk minstens niet ernstig.”

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 10 van dezelfde wet gestelde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfsaanvraag in regel in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland.

In artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet is, in afwijking van voormelde regel, evenwel bepaald dat indien een vreemdeling zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en hij alle in artikel 12bis, § 2, van dezelfde wet bepaalde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, hij ook een verblijfsaanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Conform artikel 12bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet komt het toe aan de gemachtigde van de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, om te beoordelen of voldaan is aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geoordeeld dat de verzoekster niet heeft aangetoond “*dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst*” om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Te dezen laat de verzoekster in het tweede middelonderdeel gelden dat zij overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis, § 3, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet tot verblijf diende te worden toegelaten, daar de verwerende partij buiten de wettelijk voorziene termijn, die volgens haar vijf maanden bedraagt en niet werd verlengd, een beslissing had genomen.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidde, op het ogenblik dat de bestreden beslissing, werd genomen als volgt:

“(..)

§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in

het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.

(...)

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.

(...)"

Uit voormelde bepaling blijkt dat de aanvraag van de verzoekster vooreerst ontvankelijk dient te worden verklaard door de minister of zijn gemachtigde. Het is pas nadat de aanvraag ontvankelijk verklaard wordt, dat de verzoekster in het bezit gesteld wordt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat zij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven en dat de termijn van zes maanden, bedoeld in artikel 12bis, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, aanvat.

Artikel 26/1, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) preciseert dat voormeld document, met name het ontvangstbewijs van de aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis aan betrokkenen dient te worden afgeleverd.

Overeenkomstig artikel 12bis, § 4, derde lid, *inuncto* artikel 12bis, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet *inuncto* artikel 26/1, § 2, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit begint de termijn van zes maanden dus slechts te lopen vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs van de aanvraag conform het model in de bijlage 15bis.

In casu werd de aanvraag van de verzoekster in toepassing van artikel 12bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en werd de verzoekster om die reden niet in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag conform het model in de bijlage 15bis. Bijgevolg had de termijn van zes maanden vermeld in artikel 12bis, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet nog geen aanvang genomen. Het betoog van de verzoekster dat er *in casu* toepassing diende te worden gemaakt van artikel 12bis, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoekster wijst er in het eerste middelonderdeel nog op dat zij door middel van een schrijven van haar raadsman van "22.10.2016" stelde dat de termijn van zes maanden ruim overschreden werd en de verwerende partij verzocht om haar in het bezit te stellen van een verblijfskaart, doch dat hieromtrent in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd. Gelet op het voorgaande vertoont de verzoekster evenwel geen belang bij haar betoog.

Een schending van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 12 *bis*, 25/2, 26/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 9, 11 en 12.1. van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel,

De overwegingen in verband met artikel 8 EVRM vormen op geen enkele wijze een proportionaliteitstoets, of een 'eerlijke balansstoets'. Het motief dat gegeven worden is standaard en stereotiep, en geeft op geen enkele wijze enige echte en concrete afweging aan tussen het belang van verwerende partij enerzijds en het belang van verzoekster anderzijds.

De vraag of er een reële schending is van de belangen van verwerende partij wanneer verzoekster die al elf jaar in België is niet terugkeert naar Macedonië om daar een loutere administratieve daad te vervullen, wordt niet in redelijkheid beantwoord door de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft twee schoolgaande kinderen.

Het is een niet deugdelijke motivering om te stellen dat verzoekster deze kinderen 'tijdelijk kan meenemen naar Macedonië'; dergelijke beslissing negeert flagrant de schoolplicht, minstens de leerplicht. Het oudste kind is geboren in 2005, het jongste in 2011.

De beslissing negeert ook het gezinsleven van verzoekster met die kinderen en met haar echtgenoot.

Tweede onderdeel,

Ten eerste,

Dat de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van toepassing is.

Het gaat in casu zowel over de beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, ondermeer het hoorrecht.

Ten tweede,

*Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (Hierna: Handvest) als volgt luidt:
(...)*

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem, het de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoekster verwijst hierbij uitdrukkelijk naar wat met betrekking tot het principieel te respecteren hoorrecht gesteld is in het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014, punt 3.3.2.4, overwegingen die hier integraal voor herhaald worden aanzien.

Welnu verzoekster meent zich in deze situatie van niet respecteren van het hoorrecht te bevinden.

Meer bepaald maakt verzoekster deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM dat geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie.

Verzoekster verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is.

Verzoekster verwijst hierbij ook naar het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014:

"In de huidige stand van het geding wordt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt dat de thans door verzoekster aangereikte informatie, waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig".¹

Verzoekster verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843 (UDN-procedure):

3.3.2.2, Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waaraan het recht om in elke procédure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18, december 2008, C-349/07, Sopropé, pten, 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82). Het recht om in elke procédure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. pt. 81, HvJ5, november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012; C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof Van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 16 december 2008, C-349/01, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 68). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M."pt. 86; HvJ

10 september 2013, C-383/13 PPU, M, G, e.a. pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M, G, e.a. pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Hierna: Terugkeer richtlijn) (Pb.L. 24 december 2006, aft. 348, 96 e.v.) (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald. In overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.8., ro. 35-36).

Niettemin, blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M,G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, G-383/13 PPU, M.G.,e.a., ro. 37). In casu stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moet worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2006/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.

G. e.a., ra. 38 mei verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yonglian Housewares & Hardware/Raad, C141/06p, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 p, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M. G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M. G. e.a., ro. 40).

3.3.2.4. Daargelaten de vraag of het bevel op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motivering diende te bevatten met betrekking tot een eventuele schending van verzoeksters gezinsleven, blijkt uit de stukken waarvan de Raad vermag kennis te nemen, niet dat de verwerende partij zich op enig ogenblik heeft vergewist van het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoekster zoals nochtans wordt vereist door het genoemde artikel 74/13. Zo wordt in de synthesesnota van 14 november 2014, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, onder 'motief de ruimte blanco gelaten. (administratief dossier, ongenummerd). De motivering van de bestreden beslissing is bovendien zonder meer verkeerd waar wordt gesteld dat met betrekking tot 'de elementen die [verzoekster] aangehaald [heeft] in het kader van andere verblijfsprocedures kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 18/02/2012 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. ' Uit de debatten is immers gebleken dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, d.d. 9 april 2014, nog steeds hangende is. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat in die aanvraag specifieke elementen met betrekking tot het gezinsleven werden aangevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze aanvraag, of minstens de daarin aangevoerde elementen van gezinsleven op enige wijze werden onderzocht.

Evenmin werd verzoekster gehoord, noch blijkt uit enig ander stuk uit het administratief dossier dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Er wordt bijgevolg aannemelijk gemaakt dat de thans aangereikte informatie waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoekster heeft gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekster sluit zich aan bij de inhoud van dit arrest. Het is niet enkel van toepassing op een beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten maar op elke administratieve beslissing die de belangen van de betrokkenen op ongunstige wijze kan beïnvloeden, en dus ook op een weigering van verblijf.

Verzoekster werd niet gehoord in verband met de opzichts hem genomen en hier bestreden beslissing. Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing zowel wat betreft de weigering van verblijf als wat betreft het bevel te schorsen en te vernietigen.

Verzoekster toont inderdaad aan dat als zij zou gehoord zijn zij elementen had aangebracht die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Zij had ondermeer uitdrukkelijk kunnen wijzen op de erkenning van het huwelijk door de stad Antwerpen. Zij had zijn familiale toestand verder kunnen toelichten.

Zij had kunnen wijzen op het feit dat het oudste kind schoolplichtig was en geen drie maanden van school kon wegblijven."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 12bis, 25/2 en 26/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 9, 11 en 12.1 van de richtlijn 2003/86/EG.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing het gezinsleven met haar kinderen en echtgenoot negeert en er geen rekening gehouden werd met haar hoorrecht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de voorliggende beslissing wel degelijk rekening houdt met haar gezinsleven en luidt als volgt:

"Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene om de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand te respecteren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht en eerbiediging van het gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Van zodra betrokkenen kan bewijzen dat zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden dat verzoekster zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993 nr. 42.039, RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dat wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin in België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Betrokkene kan van zodra zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft en eveneens aan alle voorwaarden zoals bepaald in art. 10 van de wet van 15.12.1980 voldoet, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Betrokkene is niet verhinderd om tijdelijk naar haar land van herkomst terug te keren en de huidige beslissing betekent op geen enkele wijze dat de toekomst van betrokkene in Macedonië zou liggen in plaats van in België, wel dat de geijkte procedure dient gevolgd te worden volgens de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft artikel 12bis §7 van de wet het hoger belang van het gezamenlijk kind kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokken om zich in regel te stellen. Betrokken kan tijdens haar tijdelijke afwezigheid contact houden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen."

Waar verzoekster een schending van het hoorrecht aanhaalt kan die schending slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekster zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cf. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Verzoekster toont niet aan welke niet gekende elementen zij had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing geleid zouden kunnen hebben.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in het tweede middel van haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 9, 11 en 12.1. van de Gezinsherenigingsrichtlijn en de artikelen 10, 12*bis*, 25/2 en 26/1 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet en artikel 26/1 van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster *“niet aan(toont) dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst”*, waarbij voor elk van de door haar aangehaalde elementen, met name dat zij sedert 2009 getrouwd is, dat er twee schoolgaande kinderen in het gezin aanwezig zijn van wie de opvang en de verzorging volledig op haar schouders rust, de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM, dat zij sinds 2006 in België verblijft, waarvan twee jaar in legaal verblijf waarin zij werkte en participeerde aan de economische maatschappij, en aldus sterke banden met België ontwikkeld heeft, omstandig wordt toegelicht waarom deze elementen een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst niet verhinderen. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest.

3.2.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101).

Te dezen laat de verzoekster in het eerste middelonderdeel gelden dat de overwegingen in de bestreden beslissing geen proportionaliteitstoets inhouden, doch wel standaard en stereotiep zijn en op geen enkele wijze een afweging aangeven tussen de belangen van de Belgische staat en haar individuele belang, waarbij zij erop wijst dat zij al elf jaar in België is en twee schoolgaande kinderen heeft die zij, gelet op de schoolplicht of de leerplicht, "*niet tijdelijk kan meenemen naar Macedonië*". Zij meent voorts dat de bestreden beslissing haar gezinsleven met haar echtgenoot en haar kinderen negeert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezinsleven van de verzoekster met haar echtgenoot en haar kinderen, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, wel degelijk in rekening heeft gebracht:

"Het feit dat betrokkene sedert 2009 getrouwd is met de heer B. F. (...), dat er 2 schoolgaande kinderen in het gezin aanwezig zijn, waarvan de jongste hier in België geboren is, ontslaat betrokkene niet van de verplichting om de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand te respecteren. Van zodra betrokkene kan bewijzen dat zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft, kan ze het gezin opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)

Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene om de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand te respecteren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht en eerbiediging van het gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Van zodra betrokkene kan bewijzen dat zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden dat verzoekster zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen" Overeenkomstig de vaste rechtsspraak van de Raad van State dient bovendien benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993 nr. 42.039, RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dat wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin in België, waardoor dit geen

onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Betrokkene kan van zodra zij de aanwezigheid van maximum 90 dagen op de 6 maand gerespecteerd heeft en eveneens aan alle voorwaarden zoals bepaald in art 10 van de wet van 15.12.1980 voldoet, haar echtgenoot en kind(eren) opnieuw vervoeegen om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Betrokkene is niet verhinderd om tijdelijk naar haar land van herkomst terug te keren en de huidige beslissing betekent op geen enkele wijze dat de toekomst van betrokkene in Macedonië zou liggen in plaats van in België, wel dat de geijkte procedure dient te worden gevolgd volgens de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.”

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezinsleven van de verzoekster wel degelijk heeft onderzocht en de verschillende belangen daarbij heeft afgewogen, doch deze niet als disproportioneel heeft beoordeeld, precies omdat de verwijdering uit het Rijk om zich in regel te stellen slechts tijdelijk is en niet betekent dat de verzoekster definitief gescheiden zal worden van haar gezin in België. Specifiek met betrekking tot de schoolgaande kinderen van de verzoekster wordt overwogen dat niets de verzoekster weerhoudt *“haar kinderen tijdelijk mee te nemen naar Macedonië om aldaar de 3 op de 6 maanden te respecteren”* en dat *“het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin (...) niet (kan) worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen”*, nu de verzoekster *“tijdens haar tijdelijke afwezigheid contact (kan) houden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen”*. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waarom zij meent dat deze laatste overweging feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

De bestreden beslissing maakt overigens op zich geen verwijderingsmaatregel uit. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft deze beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan een aanvraag voor een toelating tot verblijf. De verzoekster toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat uit artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de verzoekster van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot voor zover zij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover zij haar aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, en zij dus de mogelijkheid, zo niet het recht, heeft om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, en dat uit artikel 12bis, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer de verzoekster haar aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden – of uitzonderlijk in complexe gevallen vijftien maanden – volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de duur van het verblijf van de verzoekster in het Rijk geen buitengewone omstandigheid vormt om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen en dat de verzoekster bovendien zelf verantwoordelijk is voor de door haar aangehaalde omstandigheden nu zij *“ervoor (koos) om in illegaal verblijf een gezinssituatie te creëren en (...) de gevolgen van deze keuze (dient) te dragen”*. Gelet op het gegeven dat de verzoekster slechts twee jaar legaal op het grondgebied van het Rijk heeft verbleven en haar langdurig verblijf op het grondgebied voor het overige illegaal was en door de overheid niet geduld werd, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar gezinsrelatie met haar echtgenoot en kinderen of haar privéleven.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er geen disproportionaliteit is tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Het recht om te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de procedure die heeft geleid tot de beslissing waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

In casu voert de verzoekster in het tweede middelonderdeel aan dat het hoorrecht werd geschonden doordat zij vóór het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat zij op 25 juni 2015 een aanvraag heeft ingediend voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en dat zij in het kader van deze verblijfsprocedure naar behoren werd gehoord. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken en het bestuur op de hoogte stellen van de erkenning van haar huwelijk door de stad Antwerpen en van het gegeven dat haar oudste kind “*schoolplichtig was*”. De verzoekster toont niet aan dat zij hiertoe niet in de mogelijkheid was. Overigens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat aan de verzuchtingen van de verzoekster werd tegemoetgekomen, nu erin wordt gesteld dat zij “*tijdens haar tijdelijke afwezigheid contact (kan) houden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen*”. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waarom zij meent dat deze overweging feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekster tenslotte nog verwijst naar de arresten nrs. 130 247 van 26 september 2014, 126 158 van 24 juni 2014, “218 207” van 21 augustus 2014, “198 594” van 5 september 2014, 130 247 van 26 september 2014 en 133 552 van “20 november” van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, nu zij in tegenstelling tot de zaken waarnaar zij verwijst wel degelijk in de mogelijkheid was om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN